

DE PRUIMELAARSTRAAT

De Standaard, 04.04.09, Wouter Hillaert

Een simpel muurtje met betonnen platen, zoals in elke volksstraat: dat is het enige decorstuk dat de scène van DE PRUIMELAARSTRAAT siert. Als het na de pauze helemaal omdraait, wordt het een slaapkamerwand, met het bed waarin Fons (Tuur De Weert) zijn mislukte zelfmoordpoging een zielig verlengstuk geeft.

Precies die twee kanten vatten de voorstelling perfect samen: de clash tussen buiten en binnen, geburen en partners, gedeelde roddels en eenzame lust. De spanning van DE PRUIMELAARSTRAAT ontstaat net waar die scherpe scheiding - waar het Vlaanderen van weleer zo categoriek en katholiek in was - afbrokkelt. Waar de blaffetuurkes opengaan en private bedrijvigheid als groepsseks met minderjarigen, zelfverminking uit religieuze drift, overspel en gezinsmoord een zaak van de hele straat worden.

Die spanning is zo groot dat de regisseur Michael De Cock alles aan de tekst en zijn doorgewinterde acteurs kan laten. Beschouwelijk en toch onbevangen voeren Vic De Wachter en co vooral monologen op.

Bedaard, met liefde en vertrouwen, ontvouwt zich zo een universum van anekdotes, couleur locale en plotse levenstragiek. Het boeit om zijn eenvoud, drie uur lang.

Net daarom voelen de spaarzame thrillereffecten die de belichting en de soundscape toevoegen, meteen overdadig aan. Alsof Louis-Paul Boon ineens stof moet leveren voor een Hollywoodprent. Het is het gevaar van elke hedendaagse zoektocht naar onze Vlaamse roots: je wil de schone schijn eraf halen, maar de zaken waarmee we niet in het reine zijn gekomen, ga je toch weer mythologiseren. Terwijl een rechtgeaarde analyse volstaat. DE PRUIMELAARSTRAAT biedt die in essentie ook: niet alleen wie in de rechtbank en in de media terechtstaat, kampt met erotische rariteiten. Dat maakt deze publiekstrekker van 't ARSENAAL ook zoveel relevanter dan DE KOLLEGA'S vorig seizoen. Je komt af op de smeulige story, maar er blijkt een lont aan te hangen, die uitmond in de zaal zelf. In de pauze hoor je de Mechelaars in de zaal - in precies hetzelfde dialect als de acteurs op de scène - gewoon doorgaan op het verhaal. Over wie waar woonde, van waar ze die kenden... Dat moet nog de grootste

sterkte van deze succesproductie zijn: ze spit lokale conflictstof op en maakt die opnieuw deelbaar. Een inzet die je van meer theaterhuizen zou wensen.